

Forfatter: Steffens, Henrik

Titel: BREV TIL: Stampe, Christine Marguerite Salome FRA: Steffens, Henrik (1842-12-05)

Citation: Steffens, Henrik: "BREV TIL: Stampe, Christine Marguerite Salome FRA: Steffens, Henrik (1842-12-05)", i *Breve fra H. Steffens til Baronesse Stampe*, ###, s. 26. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002086900-000-shoot-L002086900000005.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra H. Steffens til Baronesse Stampe

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Steffens, Henrik, *Breve fra H. Steffens til Baronesse Stampe,*

Berlin, d. 5. Decbr. 1842.

Kiæreste Frue Baronesse!

Jeg skulde egentlig skrive Dem meere formeligt, Da De kalder mig Hr. Geheimeraad, hvilket klinger mig meget fremmed. Egentlig hører jeg mig helst nævnt ved mit Navn, ja ønskede, at den italienske Brug, at nævne skikkelige s. 27 Folk ved deres Døbenavn, som i deres Barndoms Aar, var indført hos os. Men skal en Benævnelse finde Sted, saa vilde Professor eller Doctor dog være mig kiærere end Geheimeraad. Denne kan viises ud af Brevet og finde sit Sted paa Udskriften.

En saadan Begyndelse er uskikkelig for et Svar paa et Brev, som melder en saa vigtig Begivenhed som Deres, naadige Frue, men jeg maatte over den holprige Broe, som skilte os fra hinanden.

Hvor overrasket vare vi, da vi i tyske Aviser læste, at Thorvaldsen var i Frankfurth. Vi formodede en Misforstaaelse, endskiønt den syntes os ubegribelig. Men vores overvættes Glæde, som vi i Begyndelsen ikke vovede at overlade os til, var grændseløs, da vi ikke meere turde tvivle, da vi kort efter erfoer hans Ankomst til Altona. Jeg levede her i en bestandig Strid med de herværende tyske Italiener. Han vender ikke tilbage til det uvenlige, kolde Norden, skreg disse Folk, som gjerne vilde paatvinge os den Overbevisning, at de ere brændende, blomsterrige Italiener, af en ulykkelig Skiæbne kastet hen i Norden, hvor de ikke trives vel og maa behandles som Drivhusplanter. Jeg holdt fast paa min Paastand. Efter at han har erfaret, hvad det er, at leve i en troefast Familie med om Kiærlighed, med barnlig Hengivenhed at pleies af en værdig dansk Qvinde som en Bestefader, at leve i en Kreds, hvis bestandige Beskiæftigelse det er, at luure paa hans Ønsker, at giætte sig til alt, hvad han begiærer, kan dette usikre ung Karls Liv ikke meere behage den guddommelige Olding i de Aar, da hans Olymp vinker ham, om end Guderne, som vi haabe, vil have Medlidenhed med os og lade os nyde ham, deres Beslægtede, længe endnu.

En Skandinavier elsker sin egen tidligste Alder som sit Folks og længes efter sit Barndoms Eventyr, som efter Odin og Freia. Længselen stiger, jo ældre han bliver, og s. 28 jo bedre, jo alvorligere Christen han er. Destoværrer jeg kiender den. Den fortærer mig. ¹⁾

Hvor skiønt triumpherede jeg, da de Berlinske Italiener stode fuldkommen forbløffede omkring mig, hvor inderlig glædede jeg mig i Deres Navn. Jeg var overrasket just i disse Dage at erholde et Brev fra Kongen, som skrev mig, at den store Thorvaldsen var faa Miile fra Kiøbenhavn, og inderlig yttrede sin Glæde over hans Tilbagekomst, som over en stor uventet national Seier.

Nu vil, naar Museet staaer færdig i sin Glands, denne hans Gave, som staaer ligesaa aldeles uden al Sammenligning i alle Folks Historie, som hans heele Liv, fremkalde Pilgrimsrejser fra alle uddannede Folks fierne Hiem, [saa] at Kiøbenhavn bliver Europa[s] Athen, hvor Jupiter og Odin holde Samqvem og forstaae hinanden ved Den, som indbefatter al Forstaaelse, og hvis hellige Himmel er Thorvaldsens høyeste Hiem, inderligere, dybere selv end Valhalla og Olymp.

Vel glæder jeg mig over, at han nu er mig nærmere. Vi holde Haabet, at finde os mellem Evropas Pilgrimme fast, et Haab, som er dobbelt herligt, da jeg er saa lykkelig, at være hans Ungdoms Ven, at finde mig venskabelig yndet af den Familie, som forvandlede sit Huus i et Tempel til hans Tieneste — en Lykke som vi veed at skatte.

De kan tænke Dem den Skræk, som betog os, da vi læste den fatale Historie om den henstyrtede Kiste. Vi have nu erfaret, at Grazieerne ogsaa her beseirede den raa Kraft, som vovede at angribe dem. Men nu ere vi saare begiærlige efter, at høre hvilket Indtryk denne s. 29 ulykkelige Begivenhed, som truede med et uerstatteligt Tab, har giordt paa Thorvaldsen. ¹⁾

Om vores Liv veed jeg kun lidet at sige. — Clärchens Forlovelse og at den opløstes maae blive en Gienstand for tilkommende mundtlig Samtale. Huschke er i Sandhed et fortræffeligt Menneske, og dog er Clärchen lykkelig ved at være frie. Denne tilsyneladende Modsigelse kan ikke hæves ved et kort Brev.

Den bestandige Svæven mellem en Last af Forretninger og selskabelig Adspredelse maae undskylde det sildige Brev. —

Med hvilken Hengivenhed og Kiærlighed vi mindes Dem, naadige Frue, Baronen og Deres Familie, behøve vi ikke at sige Dem. Af inderste Hierte hilse vi Dem alle. Hvorledes lever Frøken Wolf, som jo desværrer har mistet sin Fader. ²⁾ Hun har dog ikke glemt os. Tænker Thorvaldsen paa os?

s. 30 Naar Museet er færdigt, haabe vi at see Dem, hvis jeg lever saalænge. Er Jernbanen til Stettin færdig, kunne vi i 24 Timer være i Kiøbenhavn, men De med Deres Familie i lige saa kort Tid fra Kiøbenhavn i Berlin. Deres

hengivne

Steffens, Henrik, *Breve fra H. Steffens til Baronesse Stampe,*

Steffens.

P. S. Dette er ganske aparte for min elskede Elise. Jeg vilde geraade i Fortvivlelse, dersom hendes Kiærlighed var ude, jeg haaber, at den er urokkelig som min.